

Trådløst skaper miljøkatastrofe 6

Denne teksten ble først publisert på <http://einarflydal.com> den 15.08.2017

Er energien fra sveipestrålen til en flyplassradar 22 kilometer unna sterk nok til å bevege på smådyr? Ja, det ser du her på videoen:

I sin egen hage så filmmannen og forskeren John Nash Ott (1909 - 2000) at bladlusene på appelsintreet hoppet i takt. De hoppet endatil med faste intervaller. Han oppdaget etterhvert at tida mellom to hopp tilsvarte nøyaktig rotoasjons hastigheten på flyradaren som nylig var blitt installert på den nye flyplassen 22 kilometer unna. Han filmet det selvsagt, og la på sin kommentar.

*Bladlus som hopper i takt med flyradaren
(foto: John Nash Ott), [video](https://www.youtube.com/watch?v=018C2oG2Rcs),
<https://www.youtube.com/watch?v=018C2oG2Rcs>)*

Vi kan gå ut fra at dyrene blir plaget av slikt. At dette skjer, er derfor enda et bevis på at grenseverdiene for mikrobølget stråling er satt feil: de er for romslige for levende liv.

Høstens valgkamp foregår uten at elektrotåka er tema. Det fins intet Miljødepartement som taler insektenes, plantenes, pattedyrenes og froskenes sak. Statens strålevern gjentar bare det gamle mantra: «ingen tilstrekkelig sikkert påvist helserisiko», og trådløsselskapene forteller oss at de «holder seg innenfor myndighetenes krav» - som er for veike.

I denne serien summerer jeg forskningsfunn om miljøskader fra mikrobølget stråling – av den typen vi sprer omkring oss fra mobilmaster, WiFi, «smarte» målere, og etterhvert «tingenes internett». (Forrige post finner du [her](#).)

Sjekk selv om du syns funnene er «sikre nok». Og del gjerne med venner og uvenner, lokalavisa, rådmenn, politikere og miljøvernere – og med han som skal installere «smartmåler» i sikringsskapet ditt!

Radar er kraftige saker - på nært hold og tydeligvis også på god avstand:

Både Kvikk-saken på 1990-tallet og Radarsaken i 2005 viste åpenbare opphopninger av strålingsskader - særlig misdannelser blant barn til personell ombord i KNM "Kvikk", og krefttilfeller på og rundt de mange militære radaranleggene i Nordnorge. Det gjalt altså militær bruk av mikrobølger, først og fremst sambandsutstyr og radarer - kraftig utstyr som mannskapene gjerne hadde på kloss hold.

Men krefttilfellene dukket også opp i bebyggelsen godt unna de store radaranleggene på land, til tross for at eksponeringen var godt under strålegrensene. De grensene er satt utfra den forutsetning at slik stråling ikke kan skade så lenge den ikke er sterk nok til å varme opp vev. Varme opp vevet gjorde jo strålingen ikke. Altså måtte vel skadene ha andre årsaker, tenker man hvis man ikke kan fri seg fra gamle premisser.

Dyktige gravejournalister i Bergens Tidende og Dagbladet demonstrerte bit for bit at Strålevernet og forsvarrets menn ikke hadde kunnskapen som trengtes når de foplende hevdet at skadene ikke kunne skyldes strålingen. Journalistene lagde til og med sine databaser over krefttilfeller, og brakte

såvel forsvaret og strålevernet i forlegenhet. Norske forskere hadde åpenbart heller ikke den nødvendige ekspertisen, mens internasjonal ekspertise var klar og tydelig: slike skader var klart forenlige med slik eksponering. Og det hadde man jo visst lenge, både i amerikansk militær forskning, i sovjetisk og i andre lands forskningsmiljøer.

Etter at den ene statsråd etter den andre hadde forsøkt å sette punktum, kom det til forlik i Kvikk-saken. I radarsaken ble byråkratiets rolle å stå for skadebegrensningen ved å love kartlegginger og videre undersøkelser, for så å pulverisere og parkere saken. Det hele rant ut i sanden. Sakene er utførlig dokumentert i de to avisenes arkiver på nett, og i Dagbladets SKUP-rapport om Radarsaken (kilder: se sist).

Professor Bente Moen, Universitetet i Bergen, var, så langt jeg har sett, den ene norske forskeren som klart og tydelig ga offentlig beskjed om at selv ikke-ioniserende stråling som er for svak til å skape varme, godt kan føre til slike skader. Det stred mot Strålevernets dogmer, og var åpenbart å banne i kjerka - selv om det fins store mengder solid forskning som underbygger hennes påstander med både teoretiske og praktiske studier.

Den andre var nåværende rektor ved Universitetet i Bergen, den gang professor ved Rikshospitalet og leder av avdeling for strålebiologi, Dag Rune Olsen. Som rektor er han øverste sjef for et institutt for arbeids- og miljømedisin og et biomedisinsk miljø. Jeg har forsøkt å finne fram til kompetanse der og ved andre læresteder, men får først og fremst inntrykk av at folk arbeider med så smale tema som tar så lang tid at der ikke fins folk med oversikt som er relevant for teknologiutrulling. Der er for mye ukjent for dem til at de tør ha meninger om så sammensatte tema som stråling og helse- og miljøvirkninger av siste nytt.

Så det var utenlandsk ekspertise som ble mobilisert av journalistene - folk som i en generasjon har preget forskningen og den frie informasjonsformidlingen - blant annet det russiske strålevernets leder Igor Belyaev og den amerikanske Louis Slesin, redaktør for det bunnsolide [Microwave News](#). "Kvikk-saken er i ti år systematisk tildekket av Forsvaret og norske forskningsinstitusjoner, som er blinde", uttalte Slesin til Bergens Tidende (8.4.2006).

At man ved eksponering for radaranleggene ombord i Kvikk, kunne påregne skader på sædceller - og dermed på eventuelle barn - sto til og med dokumentert i marinens håndbøker for radarene. Likevel klarte myndighetene aldri å rydde opp og sørge for at vi fikk et forskningsmiljø og en forvaltning som er ajour med kunnskapen, bare med det kunnskapsbildet næringen ønsker å formidle: "Grenseverdiene er strenge nok i forhold til hva vi vet sikkert, og vi overholder dem."

Slik fortsetter det mens fauna og flora skades. Det samme gjentar seg nå i forbindelse med "smartmålerne" og 5G: den som leter i forvaltningen etter noen som kan noe, leter forgyeves. I stedet finner man folk som er opptatt av å fortelle at beslutningsprosessen har vært korrekt, ansvaret er plassert et annet sted, og at forskriftene overholdes.

John Nash Ott, som filmet de hoppende bladlusene, spesialiserte seg på tidsintervallfotografering av planter under ulike lysforhold. Han begynte så å forske på ulike lysfrekvensers innvirkning på plantene og lærte seg å styre deres farger, former, vekstretninger og vekstrater med lys. Det er Ott og hans intervallfotografering vi kan takke for dansende planter i Walt Disneys filmer, for lyspærer med bortimot fullt dagslysspekter, og for en del studier om lys og elektromagnetiske felt og helse.

Bladlus kan ikke hoppe. Men hvorfor hopper de likevel? Blir de dyttet av de sterke partikkelskurene i strålingen fra radaren? Får de spasmer av radarbølgene? Induseres det i så fall nerveimpulser direkte i synapsene eller går energien f.eks. via kalsiumkanalene i nerve- eller gliacellene?

John Ott fulgte ikke opp med nærmere undersøkelser. Opptaket fra hagen hans forteller oss likefullt at mikrobølget stråling har en påvirkningskraft som gjør strålingen til en miljøgift - enten vi liker

det eller ikke, selv ved doser som åpenbart må være svært langt under grenseverdiene.

En avstand på 22 kilometer reduserer den kraftige sveipestrålen fra radaren til "nesten ingenting" - til bare mellom én 250-million-del og én milliarddel av den intensiteten strålen eksponerer deg for hvis du står rett ved radaren. Den salven med partikler (fotoner) som når fram til bladlusene er svært mye svakere enn de partikkel-skurene man eksponeres for på gata i en by, eller hjemme mellom "smartmåleren", smartTV'en og smart-vaskemaskinen og WiFi-ruteren og den uskjærmede stålampa du har ved siden av godstolen. Men foton-salven er altså likevel sterk nok til at bladlusene hopper.

Celler, nervesystem og DNA har vi i det alt vesentlige felles med bladlusene. Dagens grenseverdier kan man ikke legge til grunn for helse- og miljøforvaltningen uten å bryte med Grunnlovens §112. Det kan enhver forstå. Det gjelder bare å få forvaltningen til å ta konsekvensene av det, og vise oss hvilke valg som må tas for å redde naturen. Resten dreier seg om politikk og organisasjoners samfunnsansvar.

Einar Flydal, 15. august 2017

Referanser:

Tone Vassbø og Frode Nielsen: Metoderapport "Radarsaken", SKUP-rapport, Dagbladet, 2005

Inge Sellevåg: div. artikler i Bergens Tidende, rundt år 2006, bl.a. "- Kvikk-saken systematisk tildekket i 10 år", 8.4.2006

John Nash Ott: "Dancing Aphids", video, <https://www.youtube.com/watch?v=018C2oG2Rcs>, utdrag fra DVD'en "Exploring the Spectrum Effects of Natural and Artificial Light on Living Organisms", DVD Documentary by John Nash Ott, til salgs på [Natural Energy Works](#)

Om John Nash Ott: se Wikipedia (engelsk), og det Wilhelm Reich-orienterte og lett eksentriske nettstedet [Natural Energy Works](#)